

Arrest

nr. 310 569 van 29 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ABDUL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 september 2018 om internationale bescherming. Op 29 april 2020 neemt de voormalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 243 507 van 30 oktober 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 28 april 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt deze beslissing bij arrest met nummer X van 18 oktober 2022.

1.2. Op 23 februari 2023 dient verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de

thans bestreden beslissing, die op 25 juli 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u op 19 augustus 1985 in Bagdad geboren. U bent een soennitische moslim. Uw vader is Koerdisch en uw moeder Arabische. U woonde in verschillende wijken van Bagdad. U vatte in 2008 uw studies aan de militaire faculteit aan, studeerde in 2009 af als luitenant en werd aangeworven bij de 17e divisie die tot de ‘Operaties van Bagdad’ behoorde. Deze divisie was verantwoordelijk voor het bewaken van de controleposten, maar u was er werkzaam als mecanicien. Na vier maanden werd u naar divisie 6 overgeplaatst, eveneens een onderdeel van de ‘Operaties van Bagdad’. U was er verantwoordelijk voor het onderhouden van de voertuigen van H(...) I(...) el S(...), een lokale geestelijke in de wijk Khademiya. Deze man was de verantwoordelijke van een aantal liefdadigheidsinstellingen, waaronder een weeshuis. U was er officier en naast uw werk als mechanicus diende u eveneens op patrouille te gaan. Tijdens uw patrouille zag u dat soldaten in het weeshuis waren en er kinderen aanrandden. U meldde dit bij de bevelhebber R(...) A(...) F(...) el M(...). De soldaten waren klaarblijkelijk familie van de bevelhebber en u mocht geen patrouilles meer uitvoeren. U kreeg een dreigbrief met twee kogels en er werd u verzocht uw werk te verlaten. U negeerde de waarschuwing, maar een tijdje later werd uw vader tegengehouden en ook tegen hem werd gezegd dat u het werk diende te verlaten. U lichtte uw bevelhebber in. U werd ondervraagd door de sectie inlichtingen van de seria (compagnie) aangaande de dreigementen. Er werd niets ondernomen vanuit de seria dus besloot u uw ontslag aan te vragen. Uw aanvraag bleef onbeslist. Eind 2010 werd u naar liwa (brigade) 24 fauch (regiment) 3 in Abu Graib overgeplaatst. Deze was verantwoordelijk voor het bewaken van de controleposten en behoorde eveneens tot de ‘Operaties van Bagdad’. Begin 2011 stelde de nieuwe bevelhebber I(...) zich voor aan de officieren. U raakte geïrriteerd door zijn speech daar u zich gevisieerd voelde en u reageerde dan ook op de aantijgingen. U begon aldus op slechte voet met de nieuw aangestelde officier. Midden 2011 werd u door twee auto’s achtervolgd en beschoten. U lichtte de veiligheidsofficier in en die zei dat dit normaal was en dat u extra alert moest zijn. Omwille van het algemeen geweld in Bagdad besloot uw familie in 2011 naar Khanaqin in Diyala te verhuizen. Uw moeder en zus wonen nog steeds in Khanaqin. Eind 2012 voelde u druk vanuit uw dienst. U werd telkens, wanneer u recht had op verlof, ingezet om een officier te vervangen. U stopte in juli of augustus 2012 met uw werk. U nam geen ontslag, u ging gewoon niet meer en werd aldus als deserteur beschouwd. U vond echter geen ander werk en besloot zich in oktober of november 2013 terug aan te melden. U kreeg pardon en kon uw werkzaamheden terug aanvatten. U werd aan controlepost 24 in Abu Graib toegewezen. In 2014 waren er vele milities werkzaam onder Hashed el Shaabi. U moest een konvooi van Hashed tegenhouden. Dit lukte niet en u werd bestraft. Men trok uw verlof in. Eind 2015 werd uw fauch ingezet in el Germa. U moest af en toe naar daar om voertuigen te repareren. U stopte nogmaals met uw werkzaamheden en wilde zich in Khanaqin vestigen. U was van plan een garage te openen. U had hiervoor de toestemming van de Asayish (Koerdische veiligheidsdienst) nodig. U werd begin 2016 door hen geïnterviewd en ze vroegen waarom u zich niet bij de peshmerga had aangemeld en of u niet bij de Asayish wilde werken, hetgeen u weigerde. U diende nog een keer terug te keren in april. U werd opnieuw gezegd dat u zich bij de Asayish moest aansluiten, hetgeen u wederom weigerde. Twee dagen later belde u uw vader op. Hij antwoordde niet. Klaarblijkelijk was hij meegenomen en lag hij bewusteloos in een weide. U ging er naartoe met uw schoonbroer en jullie brachten uw vader naar het ziekenhuis waar hij een paar dagen later overleed. Op 10 augustus 2016 keerde u terug naar uw werk in Bagdad en kreeg u wederom pardon. Eind 2017 werd u officieus naar fauch 1 overgeplaatst en werd u aangesteld als bevelhebber van seria 2. Uw leider van de liwa 24, aqid (kolonel) R(...) I(...), had het niet hoog met u op en daarom plaatste hij u over. Bij seria 2 diende u mensen en voertuigen te controleren aan een aantal controleposten en de straten uit te kammen op zoek naar berymbommen. Op een bepaald moment werd u ‘s nachts opgeroepen door soldaten aan een controlepost met de melding dat de Badr militie probeerde de controlepost te passeren. U zei dat ze de militieleden moesten tegenhouden en ging ter plaatse. De Badr militie toonde een arrestatiebevel. U zei dat dit hun taak niet was en contacteerde uw overste. U moest de militie toch doorlaten. Aqid A(...) R(...) stuurde twee wagens met zijn bewakers en u moest vertrekken. Zowel Badr als de bewakers gingen de Beyara wijk binnen en arresteerden een persoon. De volgende ochtend kwam de familie van de gearresteerde persoon bij u navraag doen. U stuurde hen door naar het huis van het hoofd van Badr, A(...) A(...) el A(...). Deze man kwam tot bij u en schold u de huid vol aangezien u hem van ontvoering beschuldigde. U ging twee dagen later in verlof. Na uw verlof keerde u terug naar uw werk. Anderhalf uur later kreeg u telefoon van uw moeder die u zei dat uw vrouw ging sterven en dat men probeerde uw dochter te ontvoeren. Uw zwangere vrouw was gevallen toen ze de ontvoering probeerde tegen te houden waardoor ze een bloeding kreeg. De belagers gingen weg. U kreeg geen toestemming om naar huis te gaan, maar deed dit toch waarna u als onwettig afwezig geregistreerd stond. U was het allemaal beu en besloot niet meer naar uw werk te gaan. U verliet Irak op 21 januari 2018 met de auto legaal met uw eigen paspoort naar Turkije. U reisde door naar Griekenland waar u tot 25 september 2018 verbleef om tenslotte met een vals

Spaans paspoort naar België te reizen waar u op 25 september 2018 aankwam. U diende dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een originele identiteitskaart neer, een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, een originele huwelijksakte, twee originele badges van uw werk, een originele kieskaart, een originele verlopen identiteitskaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote en kinderen, een kopie van foto's van u en uw vader, een kopie van foto's van uw vader op de grond, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van uw ontslagverzoek met bijhorende bijlagen, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een originele DHL nota.

Op 4 mei 2020 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS op 30 oktober 2020. De Raad was niet overtuigd dat de provincie van Bagdad moet beschouwd worden als uw regio van herkomst. De Raad was van oordeel dat er nader onderzoek diende te gebeuren inzake uw regio van herkomst en desgevallend een onderzoek naar de provincie Diyala in het licht van art.48/4, § 2, c Vw., rekening houdend met de algemene omstandigheden aldaar en uw persoonlijke omstandigheden.

U werd opgeroepen door het CGVS voor een persoonlijk onderhoud op 7 juni 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u bedreigd werd door uw schoonbroer en uw vrouw. U werd verantwoordelijk geacht voor de dood van uw schoonvader. Uw schoonvader, een man die leed aan een hartziekte, zou gestorven zijn van verdriet bij de aanblik van uw kinderen die zonder vader moesten opgroeien. Voorts verwees u naar de algemene onveilige situatie te Khanaqin. Ter staving van uw verklaringen legde u een aantal prints van facebook neer over de situatie te Khanaqin, een psychologisch verslag en een uittreksel uit de militaire strafwet.

Op 29 april 2022 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 18 oktober 2022.

U verliet België niet en diende op 23 februari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart een nieuw verzoek in te dienen op basis van nieuwe documenten waarmee u wil aantonen dat uw problemen echt zijn. U herhaalt uw bewering te zijn veroordeeld als gevolg van uw desertie. Eerder kon u hieromtrent geen documenten voorleggen, omdat u ze nog niet ter beschikking had. Intussen regelde u via uw zus een volmacht om via een advocaat de vonnissen met betrekking tot uw desertie te bekomen. U zou zijn veroordeeld tot jarenlange gevangenisstraffen en geldboetes omwille van uw desertie, zich valselijk voor te doen als politieagent of militair en het niet-inleveren van uw dienstwapen. U beweert nochtans uw dienstwapen wel degelijk te hebben ingeleverd. U zou op dit punt dus valselijk zijn beschuldigd. De Al Badr militie zou nog verschillende keren bij uw moeder naar u op zoek zijn gekomen. U vreest omwille van de reeds eerder door u aangehaalde problemen voor een lange periode te worden opgesloten of te worden vermoord. U haalt tevens aan dat het niet gemakkelijk is al die jaren ver van uw echtgenote en kind verwijderd te zijn.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende originele documenten voor: een brief van uw Belgische advocaat en een verzendenvolp. Tevens legt u kopieën voor van twee Iraakse vonnissen met betrekking tot uw desertie en een volmacht van uw zus aan een Iraakse advocaat.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U herhaalt voor uw desertie te zijn veroordeeld en omwille van uw eerder aangehaalde problemen een lange gevangenisstraf te zullen moeten uitzitten of vermoord te zullen worden. In dit verband dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek afsloot met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft uw vrees met betrekking tot uw desertie bij het leger voor lange tijd in de gevangenis te worden opgesloten, werd toen opgemerkt dat u hiervan geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. U had tevens geen contact willen opnemen met uw collega's om te vragen naar de stand van zaken hieromtrent. Bovendien werd aangestipt dat u, hoewel u op dat moment reeds twee maanden ongewettigd afwezig was, toch zonder problemen legaal met uw paspoort de grens tussen Irak en Turkije overstak. Daarenboven was u eerder al twee keer gedeserteerd zonder daarvoor disproportioneel gestraft te worden. Ook uw problemen met de Badr militie op basis waarvan u besloten zou hebben te vertrekken, werden ongeloofwaardig geacht. De andere problemen die u op uw werk ondervond, werden niet ernstig genoeg bevonden om te kunnen concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. U kon tevens niet aannemelijk maken problemen te ondervinden met de Asayish. Tot slot kon u geen persoonlijke omstandigheden inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhoogden dat er moest worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing van het CGVS. Bijgevolg rusten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u in het kader van uw huidig verzoek aflegt, hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U herhaalt simpelweg veroordeeld te zijn geweest omwille van uw desertie. U vreest zowel een lange gevangenisstraf als gedood te worden. De Badr militie zou verschillende keren bij uw moeder naar u op zoek zijn gekomen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De brief van uw Belgische advocaat verduidelijkt slechts welke andere documenten u voorlegt. In de door uw zus gegeven volmacht aan de advocaat wordt volgens u uw naam zelfs niet vermeld, dit document kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen. De twee vonnissen in verband met uw desertie betreffen slechts kopieën die eenvoudig middels het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn en bijgevolg geen enkele garantie bieden op vlak van authenticiteit. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een zeker voorbehoud dient te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden. Documenten kunnen bovendien enkel uw verhaal ondersteunen als uw verklaringen coherent en overtuigend overkomen, wat hier niet het geval was. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u er nu pas, vijf jaar na uw vermeende veroordeling voor desertie, bent in geslaagd documenten hieromtrent voor te leggen.

Wat betreft uw bewering dat het niet gemakkelijk is al die jaren ver van uw echtgenote en kind verwijderd te zijn, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard

is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de voormalige Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor.. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld door ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootchalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraallrak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn onder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqdadiah.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de PMF, de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Diyala in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, en sjiieten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing, carjacking en overvallen.

Niettegenstaande de frequentie van de aanvallen door ISIS hoger ligt dan in andere Iraakse provincies, en een groot deel van de te betreuren burgerslachtoffers in de provincie toe te schrijven is aan ISIS, is de situatie in Diyala geenszins vergelijkbaar met de periode van 2013-2016. Het aantal aanvallen en het aantal slachtoffers liggen vele malen lager dan in die periode.

De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdkrachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten, van waaruit de militaire operaties tegen ISIS en de oprichting van controleposten in de regio gecoördineerd wordt. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Sporadisch lopen de etnisch- sektarische spanningen hoog op. Tijdens de verslagperiode werden in Khalis sjiiitische milities aangewezen als mogelijke daders van een wraak aanvallen op soennitische dorpen waarbij burgerslachtoffers vielen. De sjiiitische milities dichten echter ISIS de verantwoordelijkheid voor deze aanval toe. Dergelijke sektarische spanningen kunnen door ISIS uitgebuit worden om zich als beschermer van de soennitische gemeenschappen op te werpen.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In december 2022 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel iets meer dan 240 000 personen. 73.201 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Diyala, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en geeft theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker onderbouwt zijn enig middel verder als volgt:

“In casu stelt verweerder dat de nieuwe elementen, voorgelegd door verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek (nl. de twee verstekvonnissen gewezen door de Militaire Rechtbank te Bagdad en waarbij verzoeker o.a. tot een gevangenisstraf wordt veroordeeld), geen nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 57/6/2 § 1 Vw.

In dit verband wenst verzoeker de aandacht van Uw Raad op het volgende te vestigen:

1. Vooreerst werden deze documenten voor de eerste keer door verzoeker voorgelegd in het kader van zijn huidige verzoek tot internationale bescherming.

De inhoud van deze documenten neemt de twijfels omtrent de desertie van verzoeker volledig weg.

In het arrest met nr. 277 263 dd. 18.10.2022 heeft Uw Raad geoordeeld dat er twijfel bestaat omtrent de desertie van verzoeker alsook de vervolging door de BADR-organisatie. Uit de huidige documenten staat nu vast dat client weldegelijk als deserteur wordt beschouwd door de Iraakse autoriteiten en zelfs hiertoe is veroordeeld.

2. Verder kan verweerder niet zonder meer stellen dat deze documenten slechts een kopie betreffen waardoor de authenticiteit hiervan niet met zekerheid kan vaststaan, en derhalve deze als valse documenten te beschouwen. In casu zijn deze documenten met de internationale post (DHL) naar verzoeker verzonden. Verzoeker heeft hier ook een kopie van het verzendingsbewijs voorgelegd. En zelfs wanneer deze documenten een kopie zijn en geen originele documenten betreffen, wordt verweerder hierdoor niet ontslagen van zijn plicht om deze documenten met de nodige voorzichtigheid te onderzoeken en na te gaan of ze al dan geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van art. 57/6/2 § 1 Vw.

3. Voorts wenst verzoeker te benadrukken dat hij, vlak vóór zijn vertrek uit Irak een algemene volmacht had verleend aan zijn zus (mevrouw S(...) A(...)) om namens hem, en indien nodig, handelingen te stellen. Mevrouw A(...) heeft op haar beurt een volmacht aan een Iraakse advocaat verleend om de verstekvonnissen in kwestie op te vragen. Aangezien de volmacht aan de Iraakse advocaat uitgaat van mevrouw A(...), en aangezien deze gevolmachtigd is door haar broer (lees verzoeker), is de vermelding van de naam van verzoeker op de volmacht aan de Iraakse advocaat dan ook niet nodig.

Dat verzoeker dit document niet eerder had voorgelegd noch hiernaar had verwezen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming, neemt niet weg dat dit document in het kader van huidige procedure als nieuw element beschouwd kan worden.

4. Tot slot dient de Belgische asielinstantie de door verzoeker voorgelegde documenten inhoudelijk voldoende en daadwerkelijk te onderzoeken om naar behoren te kunnen besluiten dat deze documenten al dan niet nieuwe elementen zijn in de zin van art. 57/6/2 § 1 Vw. Het niet ontvankelijk verklaren van huidige verzoek zonder afdoende te motiveren waarom het onderhavig document niet als nieuw element kan beschouwd worden, schendt de algemene motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (zie in dit verband RvV 18 januari 2017, nr. 180.892).”

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de door hem voorgelegde nieuwe elementen, die volgens hem wel degelijk een nieuw licht werpen op zijn vluchtmotieven.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de problemen en vrees die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en die hij nog steeds actueel acht. Verzoeker herhaalt dat hij in Irak bij verstek strafrechtelijk veroordeeld werd als gevolg van zijn vermeende desertie bij het leger. Hij stelt dat hij via zijn zus in Irak een volmacht heeft gegeven aan een advocaat, die een afschrift kon verkrijgen van twee vonnissen waarbij verzoeker veroordeeld werd tot gevangenisstraffen en geldboetes wegens zijn desertie respectievelijk het niet terug inleveren van zijn dienstwapen. Behalve een fotokopie van deze vonnissen legt verzoeker ook een kopie neer van voormelde volmacht, alsook de originele enveloppe waarin hem deze documenten werden opgestuurd, samen met een begeleidende brief van zijn Belgische advocaat (administratief dossier, stuk 5, 'Documenten'). Daarnaast geeft verzoeker aan dat de militie Al Badr nog verschillende malen bij hem thuis is langs geweest op zoek naar hem. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij voor een lange periode zal worden opgesloten of dat hij zal worden vermoord. Hij haalt tevens aan dat het niet gemakkelijk is om al die jaren ver van zijn vrouw en kind verwijderd te zijn (administratief dossier, stuk 4, verklaring volgend verzoek, vragen 17, 19 en 20).

De Raad merkt op dat verzoeker zich aldus in essentie beroept op motieven die hij reeds naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging omwille van zijn desertie bij het leger en problemen met de Badr-militie, waaraan noch het CGVS noch de Raad enig geloof hebben gehecht. Verzoeker legt in het kader van zijn huidige (tweede) verzoek geen verklaringen af, noch legt hij documenten voor die van aard zijn afbreuk te doen aan de eerdere beoordeling van voormelde vluchtmotieven.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De verklaringen die u in het kader van uw huidig verzoek aflegt, hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U herhaalt simpelweg veroordeeld te zijn geweest omwille van uw desertie. U vreest zowel een lange gevangenisstraf als gedood te worden. De Badr militie zou verschillende keren bij uw moeder naar u op zoek zijn gekomen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De brief van uw Belgische advocaat verduidelijkt slechts welke andere documenten u voorlegt. In de door uw zus gegeven volmacht aan de advocaat wordt volgens u uw naam zelfs niet vermeld, dit document kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen. De twee vonnissen in verband met uw desertie betreffen slechts kopieën die eenvoudig middels het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn en bijgevolg geen enkele garantie bieden op vlak van authenticiteit. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat

een zeker voorbehoud dient te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden. Documenten kunnen bovendien enkel uw verhaal ondersteunen als uw verklaringen coherent en overtuigend overkomen, wat hier niet het geval was. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u er nu pas, vijf jaar na uw vermeende veroordeling voor desertie, bent in geslaagd documenten hieromtrent voor te leggen.

Wat betreft uw bewering dat het niet gemakkelijk is al die jaren ver van uw echtgenote en kind verwijderd te zijn, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming."

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij de twee verstekvonnissen voor het eerst heeft voorgelegd in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming en hekelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet als nieuw element kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat het niet volstaat, opdat een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk zou kunnen worden verklaard, dat nieuwe elementen voorliggen of door de verzoeker worden aangebracht. Deze nieuwe elementen dienen tevens van aard te zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal geeft in de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing *in concreto* aan waarom *in casu* aan deze dubbele voorwaarde niet is voldaan.

Verzoeker blijkt er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker van zowel de vonnissen als de volmacht niet de originelen neerlegt maar gemakkelijk te manipuleren fotokopieën, waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Dat deze documenten verzoeker met de internationale post (DHL) werden toegezonden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, temeer daar uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Iraakse documenten zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden (administratief dossier, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude*" van 20 mei 2021 (update)). De Raad acht het tevens opmerkelijk dat verzoeker pas vijf jaar na zijn vermeende veroordelingen erin slaagt hiervan documenten neer te leggen, in acht genomen dat hij reeds vóór zijn vertrek uit Irak begin 2018 een algemene volmacht zou hebben verleend aan zijn zus om namens hem, indien nodig, handelingen te stellen, zoals hij in zijn verzoekschrift aangeeft. Ter verklaring van het feit dat zijn naam niet wordt vermeld in deze volmacht, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat het een volmacht aan zijn Iraakse advocaat betreft die uitgaat van zijn zus, die op haar beurt door haar broer, verzoeker dus, gevolmachtigd werd, en dat de vermelding van zijn naam op deze volmacht dan ook niet nodig is. Deze verklaring doet niets af aan het feit dat uit deze volmacht niet méér kan worden afgeleid dan dat verzoekers Iraakse advocaat het recht heeft om verzoekers zus te vertegenwoordigen bij de officiële overheidsinstanties, zoals verzoeker verklaarde (administratief dossier, stuk 4, verklaring volgend verzoek, vraag 19), en dat dit derhalve niet kan worden beschouwd als een tastbaar en overtuigend bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van zijn desertie bij het leger.

De Raad benadrukt dat de door verzoeker neergelegde documenten dienen deel uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. De voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, kan aan deze documenten slechts een beperkt gewicht worden gegeven, zodat zij niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende desertie bij het leger te herstellen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar daarin terecht wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede verzoek, zowel met betrekking tot zijn vrees voor vervolging omwille van zijn desertie als zijn vermeende problemen met de Badr-militie, louter bijkomende verklaringen heeft aangehaald die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en dat zijn bewering dat het niet gemakkelijk is al die jaren ver van zijn vrouw en kind verwijderd te zijn geen uitstaans heeft met zijn asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Diyala moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Diyala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde “*Country Guidance Note: Iraq*” van EUAA van juni 2022 (p. 192-195).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de provincie Diyala de mate van het willekeurig geweld hoog is, zodat een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar Diyala terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Diyala. Er blijken verder geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.2.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT